

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Харченка Олексія Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) словосполучень „публічно-правовий спір“, „публічно-владні управлінські функції“, що містяться в пунктах 1, 2 частини першої статті 4 Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
23 грудня 2020 року
№ 279-2(I)/2020

Справа № 3-237/2020(569/20)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Саса Сергія Володимировича – головуючого,
Кривенка Віктора Васильовича,
Тупицького Олександра Миколайовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Харченка Олексія Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) словосполучень „публічно-правовий спір“, „публічно-владні управлінські функції“, що містяться в пунктах 1, 2 частини першої статті 4 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Тупицького О.М. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Харченко О.П. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 24, частинам першій, другій статті 55, частині третій статті 124 Конституції України (конституційність) словосполучення „публічно-правовий спір“, „публічно-владні управлінські функції“, що містяться в пунктах 1, 2 частини першої статті 4 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Згідно з частиною першою статті 4 Кодексу адміністративна справа – передана на вирішення адміністративного суду публічно-правовий спір (пункт 1); відповідно публічно-правовий спір – спір, у якому, зокрема, хоча б одна сторона здійснює публічно-владні управлінські функції, в тому числі на виконання делегованих повноважень, і спір виник у зв'язку із виконанням або невиконанням такою стороною зазначених функцій (пункт 2).

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке. Харченко О.П. звернувся до Тернопільського окружного адміністративного суду з позовом, у якому просив визнати протиправною дію судді Львівського окружного адміністративного суду щодо незаконного видалення його як вільного слухача і члена громади міста Львова із зали судового засідання. Тернопільський окружний адміністративний суд ухвалою від 15 квітня 2020 року, залишеною без змін постановою Восьмого апеляційного адміністративного суду від 30 вересня 2020 року, відмовив у відкритті провадження.

Судові рішення судів першої та апеляційної інстанцій Харченко О.П. оскаржив у касаційному порядку, вважаючи, що суди неправильно застосували норми процесуального права. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду ухвалою від 20 листопада 2020 року відмовив у відкритті касаційного провадження, зазначивши, що цей спір не є

публічно-правовим і не підпадає під визначення справи адміністративної юрисдикції.

Автор клопотання стверджує, що внаслідок застосування судами пунктів 1, 2 частини першої статті 4 Кодексу порушено його права на судовий захист та на оскарження в суді дій органів державної влади, посадових і службових осіб, які призвели до порушення прав і свобод людини і громадянина, гарантовані частинами першою, другою статті 55 Конституції України. У конституційній скарзі зазначено про порушення приписів частини першої статті 24 Конституції України, а також частини третьої статті 124 Основного Закону України в частині вимоги „розгляду судами України будь-якого юридичного спору“.

На підтвердження своєї позиції Харченко О.П. посилається на положення Конституції України, Кодексу, а також судові рішення у його справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Автор клопотання не обґрунтував тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу, а фактично ставить питання щодо їх правозастосування.

Харченко О.П. стверджує, що суди трьох інстанцій не розглядали, чи правомірними були дії судді щодо видалення його із зали судового засідання.

При цьому суб'єкт права на конституційну скаргу висловлює незгоду, зокрема, з висновком Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду стосовно того, що спір між ним і суддею не є публічно-правовим спором у розумінні Кодексу і тому не може бути розглянутий у межах позовного провадження. Автор клопотання зазначає, що висновок Верховного Суду базується на пунктах 1, 2 частини першої статті 4 Кодексу, які містять термін „публічно-правовий спір“, для визначення якого в пункті 2 частини першої цієї статті застосовується термін „публічно-владні управлінські функції“, роз'яснення якого в Кодексі немає.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що вирішення питань застосування судами законів України не належить до його компетенції; правозастосовна діяльність полягає в індивідуалізації норм права щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі юридичних норм, які відповідають цим обставинам; пошук та аналіз таких норм з метою їх застосування до конкретного випадку є складовою правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України (Ухвала Великої палати Конституційного Суду України від 19 червня 2018 року № 39-у/2018; ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 20 листопада 2019 року № 70-у(II)/2019, від 1 квітня 2020 року № 5-уп (II)/2020).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Харченка Олексія Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) словосполучень „публічно-правовий спір“, „публічно-владні управлінські функції“, що містяться в пунктах 1, 2 частини першої статті 4 Кодексу адміністративного судочинства України, на підставі пункту 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

2. Ухвала Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**